

[Gert Petersen.]

handling ikke et sigte? Jeg ved godt, den har en historisk oprindelse, men det er efterhånden 13-14 år siden. Det er historie. Har den ikke igennem de sidste 3-4 år, mens krigen har stået på, haft et sigte? Er den ikke til gavn for Saigon og til skade for Hanoi? Den eneste regering i Vietnam, som har tiltrådt Genèveaftalerne, og som virkelig er statsligt suveræn, er regeringen i Hanoi. Hvorfor skal så netop denne regering diskrimineres i dansk anerkendelsespolitik?

Der er også andre lande, der diskriminerer Hanoi, vil man sige. De andre vestlige lande bortset fra Sverige — og det er altså højst tænkeligt, at der kommer et til med, som udgør en undtagelse — diskriminerer jo også, og hvad kan Danmark så gøre? Ja men hvis der er tale om en massiv vestlig aktion, en massiv vestlig diskriminering til skade for Hanoi og til fordel for Saigon, som er USAs allierede, så er det da endnu værre, så er det da endnu mere nødvendigt at bryde ud af denne tryllekreds. Dertil kommer, hvis man ikke bryder sig om denne motivering for en anerkendelse, at en anerkendelse efter min opfattelse, og altså i modsætning til, hvad hr. Stinus mente, vil fremme fredsudsigterne i Paris. Jeg synes, det er logisk. Netop den massive vestlige ikke-ankendelse må stille Hanoi og revolutionsregeringen i en svaghedsposition under forhandlingerne i Paris. Der er tale om en uligevægt, hvor den ene part styrkes af følelsen af, at den er den anerkendte Vietnamregering i det meste af verdens øjne, mens den anden part står i en anden og svagere situation. Det er da klart, at Nordvietnam og revolutionsregeringen ofte har kunnet synes stædige i deres forhandlingstaktik, for den er præget af, at de tidligere er blevet snydt på det groveste af vestmagterne. I udenrigsministeriets sikkerhedspolitiske oversigt kan man bl. a. læse, at Nordvietnam tilsluttede sig Genèveaftalen på den udtrykkelige betingelse og fast overbevist om, at der ville blive holdt genforeningsvalg, og det sprang man så fra senere. Denne mistillid vanskeliggør forhandlingerne, og netop derfor er ikke-ankendelsespolitikken, altså det, at det meste af den vestlige verden vender ryggen til Hanoi, uanset om man sådan en gang imellem sniger sig derned, medvirkende til at skærpe

denne mistillid, mens en anerkendelse af Nordvietnam ville være med til at overvinde dets velbegrundede følelse af isolation, af at have hele den vestlige verden imod sig.

Endelig til slut kan man som et ekstra argument for denne anerkendelse se på, hvad der er blevet sagt tidligere. Der er blevet lagt megen vægt på en nordisk koordinering, og nok har udenrigsministeren i sin tale i dag sagt nej til en anerkendelse, men foreligger der egentlig ikke nu det, man plejer at kalde en ny situation, indtruffet, om jeg så må sige, siden udenrigsministeren talte. Jeg tænker her på den norske regerings erklæring om, at man stiler mod en anerkendelse af Nordvietnam. Hvis udenrigsministeren kunne afgive en lignende erklæring, ville det allerede være et meget stort fremskridt, og så kunne det også være, at man fra regeringspartierne side kunne stemme for vores dagsorden. Det skal nemlig ikke opfattes sådan, at hvis den bliver vedtaget, skal man i morgen gå hen og anerkende Nordvietnam, man skal gøre det inden for rimelig tid. Men det vigtigste for os i mit parti, og jeg er sikker på også for socialdemokratiet, selv om det jo må udtale sig på sine egne vegne, er, at folkettinget som helhed giver udtryk for, at vi finder, at Nordvietnam bør anerkendes, at Danmark skal optage diplomatisk forbindelse med Nordvietnam. Nu er der endda udsigt til, hvis man vedtager denne dagsorden, at det kan ske på koordineret nordisk basis; det var det, hr. Stinus og hans parti så gerne ville have haft, sidst vi forhandlede om det. Nu kan det lykkes, nu skal vi bare have Danmark koordineret ind.

Sigsgaard: Også jeg vil koncentrere mig om nogle ganske få emner i denne debat, nemlig det europæiske problem, hvor jeg vil koncentrere mig om markedsproblemet, som er det mest aktuelle for Danmark, og situationen i Indokina.

Selv om vi havde en markedsdebat i november, er det naturligt igen at tage dette spørgsmål op; bl. a. er der sket en del siden november. Jeg vil begynde med det spørgsmål, der ellers aldrig stilles, nemlig hvorfor får vi disse markedsdannelse? Er det fællesskabet mellem de europæiske befolkninger, der tvinger det frem? Er det vor tids stær-